

Arrest

**nr. 183 952 van 17 maart 2017
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. KEMPINAIRE en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 22 augustus 2015 België is binnengekomen, samen met haar echtgenoot M.A.H.A.M. (RvV 195 265), diende op 24 augustus 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 15 september 2016 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekend schrijven van 15 september 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 24/08/2015

Overdracht CGVS: 21/12/2015

U werd gehoord op 4 mei 2016 van 13u58 tot 17u32 op het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocate, Meester Saartje Demeersseman, was gedurende het gehele gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Arabische die de Iraakse nationaliteit bezit. U bent geboren in Bagdad waar u ook woonde. U bent getrouwd met A. M. M. A. H. (O.V. (...)).

In maart 2013 overlijdt uw moeder en verhuist u naar uw stiefmoeder, de eerste vrouw van uw vader. Zij behandelt u slecht: ze slaat en vernedert u. Haar zoon H.– uw halfbroer – spant met haar samen en verplicht u om een hoofddoek te dragen. Hij slaat u ook. Door deze gebeurtenissen onderneemt u een zelfmoordpoging, waarna u bij uw oom intrekt. Daarna verbreekt u het contact met uw familie.

In maart 2014 trouwt u met M. A. M., een administratief bediende in het Iraakse leger, en trekt u bij zijn familie in. U laat zijn naam op uw rug tatoeëren. Uw halfbroer H. komt dit te weten en confronteert uw man met deze volgens hem te liberale levensstijl.

In het voorjaar van 2015 wordt uw man verplicht gaan vechten met het leger tegen IS in Ramadi. Na vier dagen krijgt hij verlof en komt hij weer thuis. Hij gaat weer aan de slag, maar als hem nogmaals gezegd wordt om te gaan strijden tegen IS, weigert hij dat en neemt hij eind april 2015 ziekteverlof waarna hij niet meer terugkeert naar het leger. Hierdoor krijgt hij problemen met het leger en wordt hij bedreigd door de Iraakse autoriteiten en door de militie Asa'ib Ahl al-Haq (AAH).

Op 7 juli 2015 verlaat u samen met uw echtgenoot uw land; met het vliegtuig gaan jullie van Bagdad naar Turkije, waar jullie een maand blijven en waar u nog verschillende andere tatoeages laat zetten. Op 15 augustus 2015 gaan jullie via de zee naar Griekenland en zo verder doorheen het Europese vasteland. Op 23 augustus 2015 komen jullie in België aan en dienen er 's anderendaags een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw originele identiteitskaart neer, uw origineel nationaliteitsbewijs, kopieën van een aantal Belgische medische en psychologische attesten en de kopieën van foto's van uw tatoeages en letsels op uw lichaam.

B. Motivering

U verklaart dat u uit uw land van herkomst Irak gevlucht bent omdat u problemen kende met uw stiefmoeder (ze kan u niet hebben omdat u haar eigen dochter niet bent) en uw halfbroer (hij vindt uw levensstijl te liberaal). Daarnaast verwijst u naar de elementen die uw man opwerpt, nl. zijn problemen met het leger en de milities die hij ondervond nadat hij weigerde te gaan vechten met het leger in Ramadi tegen IS. Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u het vluchtelingen- of het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden toegekend omwille van de volgende redenen.

Ten eerste blijkt uit uw verklaringen dat u aanvankelijk in de Share Felastin in Bagdad woonde met uw eigen, biologische familie, maar dat uw moeder overleed in november 2013 en uw vader zijn gezin op dat moment achterliet. Daarom ging u bij uw stiefmoeder intrekken waar ook uw (half)broer H. woonde; u bleef daar tot u in maart 2014 trouwde met M. A. M. en bij zijn familie introk in de wijk Al Qahira in Bagdad (CGVS p. 3-4, 8). Tijdens de paar maanden dat u bij uw stiefmoeder verbleef (november 2013-maart 2014), werd u evenwel slecht behandeld door haar: u moest vroeg opstaan, u moest opruimen, ze riep op u en sloeg u zelfs. Ook uw halfbroer H. was streng voor u: hij wou dat u gepaste kledij zou dragen, meer specifiek moest u van hem een hoofddoek dragen omdat dat goed was voor de reputatie. Door hem werd u ook fysiek aangepakt. Zelfs nadat u getrouwd was wou hij niet dat u er een te liberale levensstijl op na zou houden; zo eiste hij van uw man dat hij u geen vrijheid zou geven en zei hij hem zelfs dat hij van u moest scheiden, en was hij niet opgezet met uw tatoeage met de naam van uw man op (CGVS p. 8-9, 10, 11-12).

Het Commissariaat-generaal beschouwt uw vrees ten aanzien van de familieleden met wie u samenwoonde tussen november 2013 en maart 2014 echter als ongegrond.

Om te beginnen kan er evenwel begrip opgebracht worden voor de penibele situatie waarin u zich moet hebben bevonden toen u bij hen woonde gedurende de bewuste paar maanden en de impact die deze periode op u moet hebben gehad, toch dient aangestipt dat de problemen die u eind 2013-begin 2014 ervoer met uw stieffamilie, van lokale aard zijn en het niveau van uw familie waar u destijds bij woonde, niet oversteeg. Het blijkt ook dat u sinds maart 2014 niet meer bij uw stiefmoeder en halfbroer woonde omdat u vanaf uw huwelijk bij de familie van uw man woonde – zodoende heeft u zich sindsdien kunnen onttrekken aan de directe invloedssfeer van deze bewuste personen. Meer nog, uit uw verklaringen blijkt dat u sinds uw huwelijk met M. het contact met H. verbroken heeft en dat het sindsdien beter ging (CGVS p. 8, 10, 11, 13). Uit uw verklaringen (en ook uit die van uw man zelf) blijkt ook dat uw man – bij wie u dus woonde sinds uw huwelijk in maart 2014 – u volledig steunt in uw keuze qua levensstijl, zoals

bijvoorbeeld in uw voorliefde voor tatoeages (CGVS p. 12 + CGVS man 2 p. 15-16). Bovendien toonde uw man zich bereid om (fysiek) in te grijpen indien er toch nog problemen waren met H. (CGVS p. 10-11, 13). Op basis van deze vaststellingen blijkt dat uw zorgwekkende verblijf destijds bij uw stiefmoeder na verloop van tijd positief evolueerde naar een situatie die niet van die aard is dat ze een internationaal beschermingsstatuut zou rechtvaardigen.

Daarnaast verklaart u dat u, nadat u getrouwd was en dus weg was van bij uw stiefmoeder en halfbroer H., nog een aantal keer op bezoek ging naar uw andere broers of zussen, waar het gebeurde dat H. opnieuw problemen veroorzaakte en zich met uw persoonlijke leven bemoeide (CGVS p. 10-11, 13). Het is hierbij opmerkelijk dat u zich aldus nog naar plaatsen begaf (i.e. op bezoek bij andere broers en zussen) waar de kans reëel was dat u H. zou tegenkomen, terwijl u toch aangaf hem zo te vrezen. Deze vaststelling lijkt alvast niet compatibel met een gegronde vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade. In ieder geval blijkt dat u zich tijdens dergelijke familiebezoeken kon beroepen op de steun en zelfs fysieke interventies van uw man (zie boven).

Verder dient erop gewezen te worden dat uit uw verklaringen meermaals blijkt dat de problemen met uw stiefmoeder en halfbroer u er niet hadden toe aangezet om uw land te verlaten en internationale bescherming te zoeken, maar dat dé reden voor uw vertrek uit uw land in 2015 ligt in de problemen die uw man had omwille van zijn carrière in het leger (CGVS p. 2, 8, 16); problemen die door het CGVS evenwel onaannemelijk worden geacht (zie verder). Welnu, indien de genoemde problemen met uw familieleden indertijd u dermate hinderden in uw dagelijks leven en ervoor zorgden dat u geen normaal of menswaardig bestaan kon leiden in uw land van herkomst, kon toch redelijkerwijs van u verwacht worden dat u in het kader hiervan alles in het werk zou stellen om zich hieraan te onttrekken, i.c. in de vorm van het aanvragen van internationale bescherming. Dit blijkt in uw geval niet zo; u bleef daarentegen immers in uw land tot andere feiten (i.e. de problemen van uw man, los van uw problemen met uw familie) u noopten tot een vertrek uit uw land. Dergelijke houding relativeert uw vrees ten opzichte van uw familie op ernstige wijze.

In het kader van deze door u aangehaalde problemen met uw familie, verklaart u dat u een aantal zelfmoordpogingen heeft ondernomen in Irak: één keer voor uw huwelijk wegens de vernederingen door uw stiefmoeder en halfbroer H. en twee keer tijdens uw huwelijk omdat u en uw man geen kinderen konden krijgen (CGVS p. 8, 9, 12-13). In deze context legt u ook een aantal Belgische medisch-psychologische attesten neer waarin staat dat u psychologisch begeleid wordt en zichzelf verminkt heeft, en dat u het onder andere heeft over het verlies van uw naasten (uw moeder overleed in 2013, zie boven) en een niet-inge vulde kindervens (documenten 25-26-27). Hoewel het nodige begrip kan worden opgebracht voor de (emotionele) impact die u ondervond/ondervindt wegens de door u aangehaalde en de in de attesten vermelde elementen, zijn deze niet van die aard dat ze een fundamenteel ander zicht zouden werpen op de hierboven beschreven analyse in verband met uw vrees voor uw familie.

Ten tweede haalt u de algemene situatie in Irak aan voor mensen die zoals u, tatoeages hebben of in een kapsalon werken: u verklaart dat het in uw land onmogelijk is om een (kap)salon te openen omdat de milities dat niet toelaten; ook tatoeages zouden religieus verboden zijn (CGVS p. 3, 13-14, 15). Welnu, uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat kapsalons en beauty centers in Bagdad de laatste tijd weer open zijn na een aantal moeilijke jaren na 2003 (het jaar waarin het Saddam-regime viel) – ook meer en meer vrouwen frequenteren deze zaken ondanks een aantal algemene religieuze restricties die gelden in de Irakese maatschappij. Vrouwen openen soms zelf hun zaak en er worden schoonheidswedstijden gehouden. In verband met tatoeages blijkt uit de informatie dat ook deze business aan een revival bezig is, waarbij evenwel omzichtigheid geboden is bij de soort afbeelding en de plaats op het lichaam waar de tatoeage wordt gezet. Hierop gelet is het dan ook niet onredelijk te stellen dat u eventuele problemen wegens uw tatoeages kan vermijden door ze te bedekken en uw kledingstijl aan te passen aan de gangbare sociale normen van uw land van herkomst (uit de door u neergelegde foto's blijkt alvast dat uw tatoeages zich op nietzichtbare plaatsen op uw lichaam bevinden). In ieder geval, het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade wegens het feit dat u als kapster wil werken of dat u tatoeages heeft, volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees gegrond of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en u dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Deze vrees moet gegrond, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. In deze context kan bovendien opgemerkt worden dat u de laatste tijd voor uw vertrek uit uw land (zomer 2015) nog gewoon ging werken in een kapsalon in Bagdad (CGVS p. 3 + CGVS man 2 p. 8).

Ten slotte verwijst u in het kader van uw asielaanvraag ook naar de specifieke vluchtmotieven die uw echtgenoot A. M. M. A. H. (O.V. (...)) aanhaalt in het kader van zijn asielaanvraag, meer bepaald de

problemen die hij met het leger en de milities ondervond toen hij weigerde naar Ramadi te gaan met het leger om er tegen IS te vechten (zie gehoorverslagen man in administratief dossier). Welnu, in verband met deze specifieke elementen besliste het Commissariaat-generaal dat hem de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, zodat in uw hoofde om deze redenen evenmin kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing over uw man is genomen, dient verwezen te worden naar een uittreksel uit de beslissing van deze laatste:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u uit uw land van herkomst Irak gevlucht bent omdat u na uw ziekteverlof niet meer naar uw werk in het leger zou zijn teruggekeerd – als administratief bediende was u immers verplicht naar Ramadi gestuurd om er te vechten tegen IS, hoewel u daar medisch niet toe in staat bent. In deze context zou er een onderzoek tegen u gestart zijn en werd u door de militie Asaab Ahl al Haqq (AAH) bedreigd om toch terug te gaan naar het leger. Daarnaast verwijst u naar de elementen die uw vrouw opwerpt, nl. problemen die zij had met haar stiefmoeder en halfbroer wegens haar in hun ogen te liberale levensstijl. Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u het vluchtelingen- of het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden toegekend omwille van de volgende redenen.

Ten eerste kan het volgende opgemerkt worden over het belangrijkste element dat u aanhaalt, nl. uw lotgevallen in het leger waar u werkzaam was. U staat uw werkzaamheden in het leger wel met uw verklaringen en een aantal documenten (CGVS 1 p. 3-4, p. 6-7 + CGVS 2 p. 3-4 + documenten 12-13-14-15-16-17-18-21), en ook over uw medische problemen met uw onderste ledematen als gevolg van een kinderziekte legt u begin van bewijs neer (CGVS 2 p. 2-3 + documenten 9-10-19); het CGVS kan echter geen geloof hechten aan uw verklaringen dat u in uw hoedanigheid als administratief bediende in het leger verplicht naar Ramadi zou zijn gestuurd in 2015 om er te vechten tegen IS, dat u daarna weigerde om er weer naartoe te gaan toen men u nogmaals vroeg om te gaan en u daarom bedreigd werd door militieleden van AAH met wie u zou gevochten hebben in Ramadi.

Zo valt het meteen op dat u met moeite in de tijd weet te situeren wanneer u voor het eerst vier dagen in Ramadi zou zijn geweest met het leger, nota bene de eerste en enige keer dat u had moeten dienen als effectieve soldaat en niet als administratief bediende. U heeft het aanvankelijk over 'de derde maand' en 'het einde van de derde maand' [in 2015] als moment waarop men u vroeg om naar Ramadi te gaan (CGVS 1 p. 8, p. 11) – als u dan gevraagd wordt wanneer u precies die vier dagen in Ramadi zat, antwoordt u vaagweg dat het in de 'derde of vierde maand' was (CGVS 2 p. 6) (ook uw vrouw blijft hieromtrent opvallend vaag: 'misschien in de derde maand' CGVS vrouw p. 15). Welnu, het is weinig aannemelijk dat noch u, noch uw vrouw, preciezer kunnen aangeven wanneer u daadwerkelijk, tegen uw zin, in Ramadi ging vechten met het leger, als dit dé kern van uw asielrelaas uitmaakt; te meer als blijkt dat u van andere gebeurtenissen in deze periode dan wel de exacte datums kan geven, zoals bijvoorbeeld uw ziekteverlof van 21 tot 28 april 2015 (CGVS 1 p. 9, 10, 11, 13 + CGVS 2 p. 6, 13), en dat deze door u aangeduide periode toch ijkpunten in jullie leven inhoudt, zoals bijvoorbeeld uw verjaardag die tevens jullie huwelijksdatum is (i.e. 20 maart). Dit plaatst meteen ernstige kanttekeningen bij de geloofwaardigheid van uw verplichte verblijf in Ramadi.

Daarnaast legt u tegenstrijdige verklaringen af in vergelijking met uw vrouw aangaande de modaliteiten waarop u naar Ramadi zou zijn gestuurd in het voorjaar 2015. U verklaarde zelf dat u zo'n tien dagen tot een week voor uw daadwerkelijke vertrek naar Ramadi zou zijn ingelicht door uw bevelhebber dat u als soldaat naar het front moest gaan. Dit zou u bijgevolg meer dan voldoende tijd hebben gegeven uw vrouw in te lichten over deze ontwikkelingen, hetgeen u ook beweert te hebben gedaan. U geeft daarbij aan dat u constant telefonisch contact had met uw echtgenote, dat u haar dan ook zou hebben opgebeld, dat ze schrik zou hebben gehad en dat ze u zou hebben gevraagd of er niets met u zou gebeuren als u naar het front zou worden gestuurd (CGVS 1 p. 11 + CGVS 2, p. 16). Echter, uw vrouw beweert dat zij op voorhand niet op de hoogte was dat u naar het front zou gestuurd worden (daar u volgens haar rechtstreeks [van uw basis] diende te vertrekken) en dat u het haar pas zei toen u was teruggekomen uit Ramadi. Uw vrouw verklaart niet te weten waarom u haar voor uw vertrek niet zou hebben ingelicht of gecontacteerd hierover (CGVS vrouw p. 15). Het is in deze onaannemelijk dat u en uw echtgenote een tegenstrijdig verhaal ophangen betreffende uw inzet in de strijd, niet in het minst aangezien u zelf aangaf dat dit een essentieel element vormt in uw asielaanvraag en aangezien uw zagezegde eerste deelname aan de strijd beschouwd kan worden als een ingrijpende gebeurtenis in het leven van u en uw familie. Hierdoor komt uw vermeende oproeping om als soldaat te gaan vechten in Ramadi in het voorjaar 2015 opnieuw op de helling te staan.

Verder vormen een aantal opvallende vaststellingen in uw gedrag, nadat u problemen begon te krijgen met het leger en AAH, ervoor dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op dit punt ondermijnd wordt. U verklaart dat uw collega's een week na 28 april 2015 (i.e. de datum waarop uw ziekteverlof afliep en u niet meer naar uw basis terugkeerde) al belden met de waarschuwing dat u beter terugkwam naar het

werk of dat u anders problemen zou kennen en dat de militie AAH u nog eens een week later meermaals begon te bellen om u ervan te overtuigen zich terug aan te sluiten bij het leger (CGVS 1, p. 10 + CGVS 2, p. 4, 9 en 14). Echter, uw gedrag valt niet te rijmen met dat van iemand die vreest voor represailles vanwege deze militie. Zo zou u, nadat u vanaf 28 april 2015 niet meer naar het leger terugkeerde, nog een maand gewoon thuis zijn blijven wonen. U verklaart dat u wist dat het even zou duren eer het leger een onderzoek naar u zou instellen en dat u hiervan gebruik wilde maken om tijd door te brengen met uw familie (CGVS 2, p. 14). Vreemd genoeg verklaart u ook dat het leger en de milities samenwerken, dat de regering geïnfilteerd is door de milities en dat de milities zelfs machtiger zijn dan eender wie in Irak (CGVS 1, p. 6, 8 en 10 + CGVS 2, p. 4-5, 7, 9, 11-12 en 15). Gelet op de macht die u deze organisatie toeschrijft, gaat het tegen alle logica in dat u niet meteen stappen zou hebben ondernomen om zichzelf in veiligheid te brengen, des te meer omdat u zegt dat AAH uw telefoonnummer via uw werk had bemachtigd en dat het leger ook uw adres kende. Op deze manier is het niet onwaarschijnlijk dat AAH gemakkelijk uw verblijfplaats zou te weten komen. Het is in deze context dan ook merkwaardig dat u zo lang zou hebben gewacht om van woonplaats te veranderen (CGVS 1, p. 10 + CGVS 2, p. 4, 8-9 en 14). U verklaart uiteindelijk wel verhuisd te zijn, vanaf een maand voor uw vertrek uit uw land, meer bepaald naar uw schoonzus in Al Taji (CGVS 1 p. 4 + CGVS 2 p. 4, 8, 9, 14). Hierbij valt het meteen op dat u precies naar Taji trok, de plaats waar uw legerbasis gevestigd was (en van waar u toch net gevlucht was) en waar bijgevolg ook de door u gevreesde militie AAH u zou kunnen vinden gezien de nauwe samenwerking die AAH heeft met het leger – te meer als u verklaart wel schrik te hebben van uw eenheid [die dus in Taji gestationeerd was] omdat ze u persoonlijk kennen (CGVS 2 p. 8). Het gaat dan ook aan alle logica voorbij dat u net Taji zou uitkiezen om zichzelf in veiligheid te brengen. Nog merkwaardiger wordt het als u verklaart dat u na uw verhuis naar Taji nog in alle openbaarheid door de stad zou zijn getrokken om uw documenten te vernieuwen (zie onder) en dat u uw vrouw nog elke dag naar haar werk in Bagdad bracht (CGVS 2, p. 8). Dergelijk gedrag ondergraaft de geloofwaardigheid van uw problemen met het leger en milities op fundamentele wijze, zeker als volgens de informatie beschikbaar op het CGVS, waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat vele van de checkpoints in Bagdad gerund worden door zowel het leger als de militie AAH, waarbij er een concentratie van dergelijke checkpoints bestaat in het westelijke gedeelte van Bagdad, waaronder de wijk Al Taji. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat u zich onder deze omstandigheden zomaar zou blijven verplaatsen in de stad, als AAH u reeds meermaals bedreigd zou hebben. Indien u werkelijk zou vrezen voor uw leven omwille van AAH en u in het openbaar effectief schrik had om opgepakt te worden aan (militaire) checkpoints zoals u verklaart (CGVS 2 p. 8), kan redelijkerwijs van u worden verwacht dat u alles in het werk zou stellen om uit het vizier van deze organisaties te blijven. Dit is in casu niet het geval.

Gelet op bovenstaande anomalieën, concludeert het CGVS dat u niet heeft kunnen overtuigen dat u in het voorjaar 2015 daadwerkelijk werd opgedragen te gaan vechten aan het front in Ramadi, ondanks uw medische situatie, en u vanwege uw weigering hierop een aantal dagen werd opgesloten in uw legerkazerne en een stuk loon werd ingehouden. Bijgevolg kan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat deze gebeurtenissen de aanleiding zouden vormen om na uw ziekteverlof, dat liep van 21 tot 28 april 2015, niet meer naar uw werk in het leger terug te keren. De foto's die u neerlegt en het legerdocument waarop staat dat u niet bent teruggekeerd uit verlof (documenten 22-23) kunnen niets aan deze beoordeling wijzigen. De foto's waarop u bent te zien in legeruitrusting kunnen immers eender waar en wanneer genomen zijn, en tonen dus niet ontegensprekelijk aan dat deze precies zouden genomen zijn in Ramadi toen u daar in het voorjaar 2015 verplicht zou moeten gaan vechten zijn zoals u beweert (CGVS 1 p. 7-8). Het legerdocument komt zo meteen hieronder aan bod (zie onder).

Ten tweede kan over uw loutere afwezigheid van uw werk sinds 28 april 2015 het volgende gezegd worden. Het document dat u neerlegt (document 22) vermeldt wel dat uw oversten in het leger op 20 juni 2015 officieel vaststelden dat u niet was teruggekeerd uit uw verlof, dat dit een overtreding van het militaire strafrecht behelst en dat het onderzoek hieromtrent wordt overgedragen aan de daartoe bevoegde gerechtelijke instanties; nergens echter wordt uit dit document duidelijk dat u niet naar het leger was teruggekeerd omwille van de door u aangehaalde redenen (i.c. weigering om verplicht te gaan strijden in Ramadi tegen IS). Bovendien, aangezien hierboven werd aangetoond dat deze door u aangehaalde redenen ongeloofwaardig zijn (zie boven), kan ook het causaal verband tussen deze redenen en uw afwezigheid op uw werk niet weerhouden worden.

Wat betreft het feit op zich dat u niet meer naar uw werk bent teruggekeerd, wijst het CGVS er op dat internationale bescherming omwille van desertie slechts kan worden toegekend omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. Welnu, in casu dient te worden vastgesteld dat u geen overtuigende elementen heeft aangehaald waaruit kan blijken dat u omwille van één van deze redenen nood heeft aan internationale bescherming.

Doorheen uw gehoren uit u meermaals uw afkeer voor vechten en oorlogen, omdat u enkel administratief bediende bent en niet op huizen wil schieten aangezien er dan onschuldige slachtoffers (kunnen) vallen (CGVS 1 p. 8, 12 + CGVS 2 p. 8-9, 10, 12). Uw argumenten op dit vlak kunnen echter niet weerhouden worden. Immers, dat u naar voren brengt dat u bent toegetreden tot het Iraakse leger als administratief medewerker maar dat u nooit had verwacht dat het zou gebeuren dat u misschien zou moeten gaan strijden, houdt geen steek (CGVS 2, p. 7). U was destijds in 2007 zelf vrijwillig tot het leger toegetreden (waarbij u aan het begin een militaire basis- en schietopleiding kreeg; die u blijkbaar zonder scrupules volgde) (CGVS 1, p. 3-4, 6), zodat er meteen grote kanttekeningen kunnen geplaatst worden bij de principiële bezwaren die u aanhaalt. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Irak heden geen dienstplicht kent en het Iraakse leger samengesteld is uit personen die vrijwillig in dienst getreden zijn omdat zij een carrière als beroepsmilitair ambiëren. Aangezien u, op het ogenblik dat u vrijwillig in dienst trad, wist (of behoorde te weten) dat er een reële kans bestond dat u ook daadwerkelijk zou ingezet worden in een gewapend conflict (zelfs al was u naar eigen zeggen in het leger gegaan om administratief werk te doen, CGVS 1 p. 4, 6, 8), kan er redelijkerwijze van uit gegaan worden dat er in uw hoofde geen sprake is van ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren op grond van uw godsdienstige of andere diepgewortelde overtuiging die uw desertie voorschrijven. Er kan in deze dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Wat uw vrees betreft om bij een terugkeer naar Irak voor lange tijd in de gevangenis opgesloten te worden of zelfs veroordeeld te worden (CGVS 1, p. 8 + CGVS 2, p. 4, 11-12 en 15), merkt het CGVS vooreerst op dat uit het door u neergelegde document (zie boven) wel blijkt dat uw zaak werd doorgegeven aan de bevoegde gerechtelijke instanties, maar dat u van deze verdere procedure geen enkel begin van bewijs neerlegt ter staving van uw bewering dat deze Iraakse autoriteiten u ook daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen omdat u gedeserteerd bent. Hoe dan ook, strafvervolging omwille van desertie maakt in se geen vervolging uit in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag. Het komt iedere soevereine Staat immers toe de militaire dienst(plicht) op zijn grondgebied vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van desertie kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992 (heruitgave 2011), 167). Minstens moet er sprake zijn van onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat soldaten die niet naar hun dienst in het leger terugkeren na verlof (zoals in uw geval) in Irak bestraft kunnen worden op grond van artikel 33 van de Military Penal Code die in 2007 uitgevaardigd werd. Dit artikel voorziet in gevangenisstraffen die variëren van dertig dagen tot vier jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat desertie uit het Iraakse leger in de praktijk slechts uitzonderlijk, en doorgaans in combinatie met andere inbreuken op de militaire wetgeving, gerechtelijk vervolgd wordt. Daarenboven wordt desertie in de praktijk minder zwaar bestraft dan de Military Penal Code toestaat. Verschillende onafhankelijke en betrouwbare bronnen geven aan dat deserteurs die hun excuses aanbieden hooguit 30 dagen detentie riskeren. Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat artikel 35 van de militaire strafwet de doodstraf oplegt, maar deze straf wordt enkel opgelegd aan zij die in oorlogstijd deserteren om zich aan te sluiten bij de vijand, hetgeen in casu niet het geval is. Hoe dan ook, er zijn geen gevallen bekend van deserteurs die op basis van artikel 35 van de militaire strafwet ter dood veroordeeld zijn. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat desertie niet onevenredig of disproportioneel bestraft wordt door de Iraakse autoriteiten. Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Ter illustratie van bovenstaande analyse (nl. dat het weinig waarschijnlijk is dat de Iraakse overheid van zinnens is u daadwerkelijk te vervolgen voor uw afwezigheid in het leger) kan aangestipt worden dat u op 22 en 29 juni 2016, dus na het officieel vaststellen van uw afwezigheid in het leger op 20 juni 2016, van de Iraakse autoriteiten nog een identiteitskaart en nationaliteitskaart kreeg uitgereikt (CGVS 1 p. 5-6 + documenten 2-4) én dat u op 7 juli 2015 onder eigen identiteit, gebruik makend van uw internationaal paspoort, en op legale wijze uw land verliet via de luchthaven van Bagdad (CGVS 1 p. 9), hoewel u verklaart dat er voor u problemen zouden ontstaan eens er een onderzoek zou gestart zijn (wat sinds de datum van 20.06.2015 dus het geval zou zijn geweest) en dat ze u zouden oppakken waar u zich ook zou bevinden (CGVS 2 p. 9, 14-15). Indien de Iraakse autoriteiten effectief van plan waren u strafrechtelijk te vervolgen voor uw afwezigheid in het leger, is het maar weinig aannemelijk dat zij u eind juni 2015 nog probleemloos identiteitsdocumenten zouden uitreiken en begin juli 2015 nog zomaar uit het land zouden laten vertrekken.

Hierbij kan meteen de vraag gesteld worden waarom u zich eind juni 2015, op een moment waarop u naar eigen zeggen zeker problemen kon ervaren met de overheidsinstanties van uw land, nog vrijwillig tot hen heeft gewend om (overbodige) documenten als een nieuwe identiteitskaart en nieuw nationaliteitsbewijs aan te vragen – u had immers al een internationaal paspoort (sinds 5 maart 2015) waarmee u het land kon verlaten en u verklaart zelf dat een identiteitskaart niet nodig is om uit Irak te reizen (CGVS 1 p. 6). Hierop gewezen, verklaart u dat u deze documenten aanvraag ‘voor het geval u niet meer zou terugkeren’ (CGVS 2 p. 13). Dit is evenwel maar een povere verklaring voor de opgemerkte vaststelling.

Ten derde verklaarde u dat het vanzelfsprekend zou zijn dat u, in het geval u uw werk (in het leger) zou verlaten, lid zou moeten worden van ‘een of andere partij’. Ook tijdens uw interview bij DVZ haalde u aan dat uw collega’s zouden hebben gezegd dat u geen problemen zou hebben, moest u zich aansluiten bij de milities (CGVS 1 p. 6 + CGVS vragenlijst 9.12.2015 vraag 3.5). Als u later wordt gevraagd om deze stellingen te verduidelijken, antwoordt u naast de kwestie en slaagt u er niet in dit te onderbouwen; u herhaalt immers enkel dat u geen lid bent van ‘een partij’, dat u niets met hen te maken heeft en u zou weigeren om lid te worden van hen (CGVS 2, p. 12). Echter, uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat de volksmilities (al Hashd al Shaabi, waartoe ook AAH behoort) door een actief rekruteringsbeleid tal van jongeren kan overtuigen om op vrijwillige basis deel te nemen aan de gewapende strijd (tegen Islamitische Staat). Er wordt daarbij geen dwang uitgeoefend. De vrijwillige rekruten worden aangetrokken wegens het maatschappelijke prestige en de financiële voordelen die het lidmaatschap oplevert. De geraadpleegde bronnen zijn eensluidend in hun antwoord: er vindt geen gedwongen rekrutering plaats door de milities van al Hashd al Shaabi. Op deze manier blijkt uw vrees om verplicht te moeten deelnemen aan dergelijke milities op niets gebaseerd en kan louter op basis van uw verklaringen hieromtrent niet worden overgegaan tot de toekenning van een internationaal beschermingsstatuut."

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen ten opzichte van uw land van herkomst. De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. Uw identiteitskaart en uw nationaliteitsbewijs bevatten immers louter persoonsgegevens. De Belgische medische en psychologische attesten en de foto's van uw tatoeages en letsels op uw lichaam werden reeds eerder besproken (zie boven).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34;

UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, en de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is.

Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschalige aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakzen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert twee middelen aan in het verzoekschrift.

- In een eerste middel voert verzoekster een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van de motiveringsplicht van artikel 62 vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van het artikel 1 A 2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Geneve op 28 juli 1951."

Zij gaat algemeen theoretisch in op het begrip vluchteling, de bewijslast die rust op de asielzoeker en de bewijsregels. Daarna benadrukt verzoekster dat haar identiteit, nationaliteit en herkomst niet worden betwist. Zij stelt dat uit haar verklaringen blijkt dat zij problemen heeft met (1) de specifieke problemen die zij ondervond met haar stiefmoeder en haar halfbroer H., omwille van haar liberale levensstijl, haar tatoeages en de algemene situatie voor mensen die zoals zij tatoeages hebben of in een kapsalon werken en (2) de specifieke probleemsituatie van haar echtgenoot, met name zijn problemen met het leger en de milities en zijn vrees om opgesloten te worden in de gevangenis.

Verzoekster verduidelijkt als volgt:

"Na het overlijden van de moeder van verzoekster, zijnde november 2013, is verzoekster ingetrokken bij haar stiefmoeder en halfbroer. Dit tot maart 2014.

Gedurende die 5 maanden werd verzoekster door haar halfbroer mishandeld. In de eerste maand gebeurde dit enkel verbaal, maar al in de 2de maand betrof dit ook fysiek geweld. De eerste keer dat verzoekster werd geslagen, was op 5 december 2013. Haar stiefmoeder, I. R., haar 3 stiefzusters, N., M. en R. A. E. waren getuige toen H. haar voor de eerste keer sloeg. Laatstgenoemden hebben ook totaal niet ingegrepen. Sinds die dag werd verzoekster telkenmale om de 2 à 3 dagen geslagen door hem. Uiteraard gepaard gaand met ook zeer harde en vernederende verbale agressie en ook zelfs spuwen. Op dat ogenblik was verzoekster zo erg gebroken en psychologisch kapot gemaakt dat ze een eerste zelfmoordpoging ondernam.

Gedurende die periode van 5 maanden maakte haar halfbroer haar voortdurend het verwijt dat ze de familie tot schande bracht en dat hij dit niet kon aanvaarden. Ze moest zich van hem aan de regels houden, zijnde deze zoals die door de islam worden opgelegd.

Ze moest een volledige niqab dragen. Zelfs haar handen moest ze bedekken met handschoenen.

Dit wou en kon verzoekster niet aanvaarden omdat ze bij haar moeder altijd vrij was geweest.

H. wou zelfs niet dat ze zonder begeleiding naar buiten ging. En na 18.00 u 's avonds mocht verzoekster al helemaal nooit meer naar buiten; in geen enkele geval. Als ze dit wel zou doen dreigde hij er mee haar te vermoorden. Hij zei haar als voorbeeld te willen stellen van wat er kan gebeuren als men de schande voor de familie is. Moord was het enige mogelijke als anderen haar zouden zien in niet traditionele kledij en met daarboven ook nog tatoeages op zichtbare plaatsen op haar lichaam.

Verzoekster vreesde werkelijk voor haar leven daar in haar land van herkomst menige vrouwen nog steeds slachtoffer zijn van wat men noemt 'eer-misdrijven'

Toen verzoekster op 20 maart 2014 met M.A.M. trouwde is ze samen met haar man bij diens ouders ingetrokken en dacht ze dat het eindelijk allemaal voorbij zou zijn.

Evenwel was het zo dat haar halfbroer voortdurend aanwezig was in de straat waar zij woonden om het huis in de gaten te houden.

Zodra verzoekster buiten kwam, zelfs in het gezelschap van haar echtgenoot, kwam de halfbroer naar hen toe, stopte hen en begon hen beiden opnieuw verbaal te bedreigen.

Ook wanneer verzoekster haar bloedeigen broers en zussen opzocht - wat in se een toch maar als normaal te beschouwen gegeven is omdat zij die relatie met de meer gematigde familie toch niet helemaal wilde breken - werd zij geconfronteerd met de agressieve halfbroer. Er was geen ontkomen aan;

Verzoekster zag evenwel geen optie om naar de politie te stappen, daar wanneer zij dit toch zou doen zij daar zeer zeker geconfronteerd zou worden met haar stiefbroer. Laatstgenoemde zou daar ook zijn tussengekomen om 'eerwraak' te nemen.

Verzoekster erkent dat zij samen met haar echtgenoot in ietwat veiliger, maar zeker niet volledig veilige omstandigheden had kunnen leven ware het niet dat nu ook haar echtgenoot problemen kende in hun land van herkomst omwille van zijn carrière bij het leger.

Zij zagen zich beiden genoodzaakt hun land van herkomst te ontvluchten.

Verzoekster verklaart zich nader:

Op 27 maart 2015 is de echtgenoot van verzoekster vertrokken naar Ramadi als effectief soldaat. Op 1 april, onmiddellijk na zijn vertrek naar Ramadi, werd hij "in verlof" gesteld; gedurende dit verlof was de echtgenoot van verzoekster gewoon thuis. Het betrof een verlof van 10 dagen en het eindigde derhalve op 11 april 2015.

Na dit verlof ging de echtgenoot van verzoekster terug naar zijn militaire basis waar hij gestationeerd was, met een administratieve job. Daar zou hij terug gedurende de standaard periode van 10 dagen werken, echter op de 18e april (zijnde na 8 dagen van de 10 voorziene dagen te hebben gewerkt), kreeg de echtgenoot van verzoekster het bericht dat ze met hun eenheid terug naar Ramadi moesten gaan en dit wegens een gebrek aan soldaten om er te vechten.

Dit heeft de echtgenoot van verzoekster evenwel geweigerd.

Reden hiervoor was de vrees om te worden gedood. Of nog veel erger, te worden gevangen genomen door IS en onderworpen te worden aan hun martelingen. (levend achter een auto gebonden worden, levend verbrand worden, verdrinken, met explosieven om zich heen opgeblazen worden, enz...)

Het moge duidelijk zijn dat toen de echtgenoot van verzoeker in 2007 tot het leger toe trad, de situatie helemaal anders was. Toen was de situatie door de aanwezigheid van de Amerikanen nog stabiel. Er werd toen ook actief gezocht naar mensen die vrijwillig in het leger wilden dienen. En hiervoor stonden vacatures open in de verschillende departementen van het leger. Zo ook in de administratie. Het was dan ook voor deze functie dat de echtgenoot van verzoekster tot het leger toe trad. Het is zelfs zo dat het bij die functie zelfs verboden was om wapens te dragen. Om die administratieve job te kunnen krijgen/doen was het zo dat je een opleiding moest volgen. Een onderdeel van die opleiding was inderdaad een schietoefening. Maar een schietoefening waarbij je op doelen moet vuren gemaakt van staal of beton...helemaal anders dan te moten schieten op mensen van vlees en bloed.

Bij de opleiding werd steeds gesteld dat de kans onbestaande was dat dit effectief aan hem zou worden opgedragen.

De weigering van de echtgenoot van verzoekster om naar Ramadi te gaan om er te vechten, had als resultaat dat ze hem onmiddellijk, op 18 april, hebben gearresteerd. Hiervoor werd hij kaal geschoren, 2 dagen opgesloten zonder eten en geen soldij voor deze 2 dagen. De 20ste dag om middernacht werd hij vrijgelaten uit zijn cel. Hij mocht evenwel de basis niet verlaten. Anderhalf uur later werd hij bij de dokter van de basis gebracht omdat hij erg ziek was van op de betonnen vloer te moeten slapen zonder ook maar iets anders in de cel te hebben. De koude, de harde vloer en het bewegen en draaien op die vloer had zijn heupen aangetast. Hij was ook onderkoeld. De dokter bevestigde dit (ook bij aankomst in België werden bepaalde letsels door artsen vastgesteld en geattesteerd.)

Door die letsels en dat ziektebeeld kon de echtgenoot van verzoekster op 21 april 2015 ziekteverlof aanvragen. Zijn ziekteverlof strekte tot de 28ste april 2015.

Op 28 april 2015, wanneer zijn ziekteverlof afliep, keerde de echtgenoot van verzoekster evenwel niet terug naar het leger.

Op 13 mei 2015 werden de officiële papieren opgemaakt dat hij onwettig afwezig was. Deze papieren lagen op de bureau van de commandant van de legerbasis. Een van de vrienden van de echtgenoot van verzoekster, Mo. A. H., heeft in het geheim een foto gemaakt van deze documenten en deze naar M. gestuurd via de applicatie "Viber". Zo wist de echtgenoot van verzoekster wanneer hij zich in veiligheid diende te brengen !

Dit (sic het zich in veiligheid brengen) gebeurde bij de schoonzus in Taji. De commissaris laat opmerken dat dit zeer merkwaardig is gelet op het gegeven dat nu juist de eenheid van de echtgenoot van verzoekster aldaar is gestationeerd.

Op de stukken welke aan uw zetel worden voorgelegd moge duidelijk blijken dat het centrum van Taji, waar de legerbasis gevestigd is, gelegen is op meer dan 15 km afstand van de woning waar verzoeksters' zus woont in Sabaa Al Bour.

De zus woont er (...).

Het kapsalon waar verzoekster werkte is er 3 straten van waar ze bij haar zus verbleven.

Op dit erg korte stukje waren er geen controle posten.

Het huis van de schoonzus, net als de plaats van het werk van verzoekster, waren gelegen in de Medina. Hier konden geen auto's rijden. Het betreft een labyrint van straatjes waar je gemakkelijk in wekomt.

Gezien controleposten focussen op auto's en er daar geen auto's rijden is er de facto in de medina weinig controle en zij er ook bijzonder weinig controleposten.

Daarnaast was de echtgenoot van verzoekster steeds onherkenbaar gekleed met baseball pet en zonnebril, zoals zovelen er daar zo rondlopen..

Op 20 juni 2015 heeft de militaire rechtbank de echtgenoot van verzoekster veroordeeld tot 5 jaar celstraf. De nodige stukken werden dienaangaande aan de commissaris-generaal bezorgd.

Op 23 juli 2015 stuurde de minister van defensie een aanhoudingsbevel uit. Wat inhoudt dat de echtgenoot van verzoekster onmiddellijk zal worden aangehouden indien hij terug voet op Iraaks grondgebied zou zetten.

Verzoekster meent derhalve te kunnen stellen dat dat er, rekening gehouden met de feitelijke en persoonlijke omstandigheden van haar zaak (en deze van haar echtgenoot), zij door middel van haar coherent en duidelijk verhaal heeft aangetoond dat zij vervolgd zal worden indien zij terugkeert naar haar land van herkomst, minstens dat een verder verblijf er ondraaglijk zal zijn."

Verzoekster gaat opnieuw op algemeen theoretische wijze in op de bewijsregels en wenst tevens de aandacht te vestigen op de huidige context in Bagdad zoals deze blijkt uit de COI Focus *"Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad"* van Cedoca van 20 juni 2016 (Landeninformatie, stuk 14, nr. 1). Zij vraagt om de toepassing van het voordeel van de twijfel, benadrukt dat zij zich niet wil aanpassen aan de strenge islamregels en bijgevolg omwille van het behoren tot een sociale groep, van een religieuze of politieke overtuiging een gegronde vrees voor vervolging koestert en verwijst hiervoor naar algemene documentatie van UNHCR.

- In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van de motiveringsplicht van artikel 62 vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet".

Verzoekster stelt dat haar Iraakse nationaliteit niet wordt betwijfeld. Zij herhaalt dat zij als vrouw problemen kent en meent dan ook dat zij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoekster volgende stukken bij het verzoekschrift:

- Een kopie van een arrestatiebevel (stuk 4)
- Een kaart waarop de locatie wordt aangeduid van de woning van de zus, D., van verzoekers echtgenote (stuk 5).

De Raad merkt op dat het arrestatiebevel zich reeds in het administratief dossier bevond op het ogenblik van de bestreden beslissing (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 13, nr. 22).

2.1.3. In een aanvullende nota van 23 december 2016 brengt verzoekster volgende documenten bij:

- Een bevel tot gevangenneming van 30 juni 2016 (stuk 1)
- Een akte tot verloochening van 12 augustus 2016 (stuk 2)
- Een internetartikel zonder datum over haar problemen (stuk 3).

Deze documenten, opgesteld in het Arabisch, werden voorgelegd onder de vorm van een kopie met een voor eensluidend verklaarde vertaling in het Nederlands.

2.1.4. Bij een aanvullende nota van 15 februari 2017 legt de Commissaris-generaal een COI Focus *"Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad"* van Cedoca van 6 februari 2017 voor.

2.1.5. Verzoekster verklaart ter zitting dat zij en haar echtgenoot niet meer samen zijn en dat zij christelijk is geworden.

De Raad merkt op dat deze nieuwe gegevens geen steun vinden in de procedurestukken en dat verzoekster voor de sluiting van de debatten geen aanvullende nota heeft neergelegd waarin dit element een weerslag vindt, zodat de verklaring uit de debatten wordt geweerd in toepassing van artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeksters bijkomende toelichting in het verzoekschrift ondergraaft de geloofwaardigheid van haar asielrelaas verder. Zij stelt opnieuw dat haar echtgenoot effectief als soldaat heeft gediend van 27 tot 31 maart 2015, terwijl hij bij aanvang van de asielprocedure uitdrukkelijk heeft verklaard dat hij tot drie keer toe heeft geweigerd om effectief te gaan vechten en dan deserteerde door niet meer uit verlof terug te keren (M. CGVS-vragenlijst, stuk 15, p. 1-2). Ook al heeft haar echtgenoot bij aanvang van het eerste CGVS-interview aangegeven dat hij zijn eerdere verklaring wou wijzigen en stelde dat hij de eerste keer toch gedwongen werd ingezet en vier dagen is gaan vechten, dan blijkt uit zijn verdere verklaringen hierover dat hij een uiterst vage, algemene en ontwijkende toelichting geeft over zijn effectieve wedervaren in Ramadi (M. CGVS-gehoorverslag 1, stuk 4, p. 2; 7-8; 11-12; M. CGVS-gehoorverslag 2, stuk 8, p. 5). De Raad treedt de Commissaris-generaal dan ook bij dat geen geloof kan worden gehecht dat haar echtgenoot in het voorjaar van 2015 verplicht werd naar Ramadi te gaan vechten tegen IS en dat hij daarom werd bedreigd door militieleden van Asa'ib Ahl al-Haq (AAH) met wie hij samen zou hebben gevochten in Ramadi. De toelichting met data in het verzoekschrift is duidelijk tot stand gekomen doordat verzoekster na het lezen van de bestreden beslissing alsnog haar asielrelaas probeert in te kantelen in de door haar en haar echtgenoot afgelegde verklaringen. Uit de in het administratief dossier opgenomen verklaringen blijkt echter niet dat haar echtgenoot op 1 april 2015 in verlof werd gesteld gedurende tien dagen. Hij verklaarde wel dat hij in de vierde maand werd gedwongen om te gaan, dat er een week of tien dagen tussen het bevel en zijn vertrek naar het front zat en dat hij een keer verlof heeft genomen die maand van 21 april tot 28 april en nadien het werk heeft verlaten (M. CGVS-gehoorverslag 1, stuk 4, p. 11). Ook de stelling dat haar echtgenoot ietsels heeft overgehouden aan zijn problemen in het leger, klemmen met zijn afgelegde verklaringen opgenomen in het administratief dossier. Zowel bij aanvang van de asielprocedure als tijdens het tweede CGVS-interview stelde haar echtgenoot immers uitdrukkelijk dat zijn medische problemen niet gerelateerd zijn aan de redenen voor zijn vertrek uit Irak, maar dat het gaat om een ouder ongeluk (M. CGVS-vragenlijst, stuk 15, p. 2; M. CGVS-gehoorverslag 2, stuk 8, p. 2). Het betreft verder een loutere bewering dat een vriend van haar echtgenoot documenten van 13 mei 2015 heeft gefotografeerd en doorgestuurd via Viber om hem te waarschuwen voor de gevolgen van zijn desertie. Haar echtgenoot stelde tijdens de CGVS-interviews dat hij eerst werd opgebeld door zijn vrienden (tijdens de eerste week) na zijn ziekteverlof (M. CGVS-gehoorverslag 1, stuk 4, p. 10; M. CGVS-gehoorverslag 2, stuk 8, p. 14) en nadien door militieleden van AAH. In zoverre verzoekster in het verzoekschrift verwijst naar het arrestatiebevel, merkt de Raad op dat dit document werd opgemaakt op 20 juni 2015 (M. CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 5, 9; D. CGVS-gehoorverslag, stuk 8, p. 5) en dat hierin sprake is dat haar echtgenoot zijn contract bij het leger heeft verbroken op 23 juli 2015, dus nadat het document werd opgesteld en nadat hij Irak reeds heeft verlaten (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 13, nr. 22). Ook de stelling dat de legerbasis op vijftien kilometer van de woning van haar zus is gevestigd en dat er geen controleposten waren tussen dit adres en haar werk, doet geen afbreuk aan de vaststellingen in de bestreden beslissing dat haar echtgenoot verklaarde dat hij nadat hij telefonisch werd verwittigd van zijn problemen, nog meer dan een maand thuis blijft wonen en daarna is verhuisd naar een gebied dat hem dicht bij de bron van zijn problemen brengt. Tot slot overtuigt de blote bewering in het verzoekschrift dat haar echtgenoot onherkenbaar gekleed rondliep, zoals zovelen, met een pet en een zonnebril, de Raad geenszins van verzoeksters asielrelaas. De Raad neemt dan ook de motivering van de bestreden beslissing, die pertinent is en steun vindt in het administratief dossier, over:

“Ten slotte verwijst u in het kader van uw asielaanvraag ook naar de specifieke vluchtmotieven die uw echtgenoot A. M. M. A. H. (O.V. (...)) aanhaalt in het kader van zijn asielaanvraag, meer bepaald de problemen die hij met het leger en de milities ondervond toen hij weigerde naar Ramadi te gaan met het

leger om er tegen IS te vechten (zie gehoorverslagen man in administratief dossier). Welnu, in verband met deze specifieke elementen besliste het Commissariaat-generaal dat hem de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, zodat in uw hoofde om deze redenen evenmin kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing over uw man is genomen, dient verwezen te worden naar een uittreksel uit de beslissing van deze laatste:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u uit uw land van herkomst Irak gevlucht bent omdat u na uw ziekteverlof niet meer naar uw werk in het leger zou zijn teruggekeerd – als administratief bediende was u immers verplicht naar Ramadi gestuurd om er te vechten tegen IS, hoewel u daar medisch niet toe in staat bent. In deze context zou er een onderzoek tegen u gestart zijn en werd u door de militie Asaeb Ahl al Haqq (AAH) bedreigd om toch terug te gaan naar het leger. Daarnaast verwijst u naar de elementen die uw vrouw opwerpt, nl. problemen die zij had met haar stiefmoeder en halfbroer wegens haar in hun ogen te liberale levensstijl. Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u het vluchtelingen- of het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden toegekend omwille van de volgende redenen.

Ten eerste kan het volgende opgemerkt worden over het belangrijkste element dat u aanhaalt, nl. uw lotgevallen in het leger waar u werkzaam was. U staft uw werkzaamheden in het leger wel met uw verklaringen en een aantal documenten (CGVS 1 p. 3-4, p. 6-7 + CGVS 2 p. 3-4 + documenten 12-13-14-15-16-17-18-21), en ook over uw medische problemen met uw onderste ledematen als gevolg van een kinderziekte legt u begin van bewijs neer (CGVS 2 p. 2-3 + documenten 9-10-19); het CGVS kan echter geen geloof hechten aan uw verklaringen dat u in uw hoedanigheid als administratief bediende in het leger verplicht naar Ramadi zou zijn gestuurd in 2015 om er te vechten tegen IS, dat u daarna weigerde om er weer naartoe te gaan toen men u nogmaals vroeg om te gaan en u daarom bedreigd werd door militieleden van AAH met wie u zou gevochten hebben in Ramadi.

Zo valt het meteen op dat u met moeite in de tijd weet te situeren wanneer u voor het eerst vier dagen in Ramadi zou zijn geweest met het leger, nota bene de eerste en enige keer dat u had moeten dienen als effectieve soldaat en niet als administratief bediende. U heeft het aanvankelijk over 'de derde maand' en 'het einde van de derde maand' [in 2015] als moment waarop men u vroeg om naar Ramadi te gaan (CGVS 1 p. 8, p. 11) – als u dan gevraagd wordt wanneer u precies die vier dagen in Ramadi zat, antwoordt u vaagweg dat het in de 'derde of vierde maand' was (CGVS 2 p. 6) (ook uw vrouw blijft hieromtrent opvallend vaag: 'misschien in de derde maand' CGVS vrouw p. 15). Welnu, het is weinig aannemelijk dat noch u, noch uw vrouw, preciezer kunnen aangeven wanneer u daadwerkelijk, tegen uw zin, in Ramadi ging vechten met het leger, als dit dé kern van uw asielrelaas uitmaakt; te meer als blijkt dat u van andere gebeurtenissen in deze periode dan wel de exacte datums kan geven, zoals bijvoorbeeld uw ziekteverlof van 21 tot 28 april 2015 (CGVS 1 p. 9, 10, 11, 13 + CGVS 2 p. 6, 13), en dat deze door u aangeduide periode toch ijkpunten in jullie leven inhoudt, zoals bijvoorbeeld uw verjaardag die tevens jullie huwelijksdatum is (i.e. 20 maart). Dit plaatst meteen ernstige kanttekeningen bij de geloofwaardigheid van uw verplichte verblijf in Ramadi.

Daarnaast legt u tegenstrijdige verklaringen af in vergelijking met uw vrouw aangaande de modaliteiten waarop u naar Ramadi zou zijn gestuurd in het voorjaar 2015. U verklaarde zelf dat u zo'n tien dagen tot een week voor uw daadwerkelijke vertrek naar Ramadi zou zijn ingelicht door uw bevelhebber dat u als soldaat naar het front moest gaan. Dit zou u bijgevolg meer dan voldoende tijd hebben gegeven uw vrouw in te lichten over deze ontwikkelingen, hetgeen u ook beweert te hebben gedaan. U geeft daarbij aan dat u constant telefonisch contact had met uw echtgenote, dat u haar dan ook zou hebben opgebeld, dat ze schrik zou hebben gehad en dat ze u zou hebben gevraagd of er niets met u zou gebeuren als u naar het front zou worden gestuurd (CGVS 1 p. 11 + CGVS 2, p. 16). Echter, uw vrouw beweert dat zij op voorhand niet op de hoogte was dat u naar het front zou gestuurd worden (daar u volgens haar rechtstreeks [van uw basis] diende te vertrekken) en dat u het haar pas zei toen u was teruggekomen uit Ramadi. Uw vrouw verklaart niet te weten waarom u haar voor uw vertrek niet zou hebben ingelicht of gecontacteerd hierover (CGVS vrouw p. 15). Het is in deze onaannemelijk dat u en uw echtgenote een tegenstrijdig verhaal ophangen betreffende uw inzet in de strijd, niet in het minst aangezien u zelf aangaf dat dit een essentieel element vormt in uw asielaanvraag en aangezien uw zagezegde eerste deelname aan de strijd beschouwd kan worden als een ingrijpende gebeurtenis in het leven van u en uw familie. Hierdoor komt uw vermeende oproeping om als soldaat te gaan vechten in Ramadi in het voorjaar 2015 opnieuw op de helling te staan.

Verder vormen een aantal opvallende vaststellingen in uw gedrag, nadat u problemen begon te krijgen met het leger en AAH, ervoor dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op dit punt ondermijnd wordt. U verklaart dat uw collega's een week na 28 april 2015 (i.e. de datum waarop uw ziekteverlof afliep en u niet meer naar uw basis terugkeerde) al belden met de waarschuwing dat u beter terugkwam naar het werk of dat u anders problemen zou kennen en dat de militie AAH u nog eens een week later

meermaals begon te bellen om u ervan te overtuigen zich terug aan te sluiten bij het leger (CGVS 1, p. 10 + CGVS 2, p. 4, 9 en 14). Echter, uw gedrag valt niet te rijmen met dat van iemand die vreest voor represailles vanwege deze militie. Zo zou u, nadat u vanaf 28 april 2015 niet meer naar het leger terugkeerde, nog een maand gewoon thuis zijn blijven wonen. U verklaart dat u wist dat het even zou duren eer het leger een onderzoek naar u zou instellen en dat u hiervan gebruik wilde maken om tijd door te brengen met uw familie (CGVS 2, p. 14). Vreemd genoeg verklaart u ook dat het leger en de milities samenwerken, dat de regering geïnfiltreerd is door de milities en dat de milities zelfs machtiger zijn dan eender wie in Irak (CGVS 1, p. 6, 8 en 10 + CGVS 2, p. 4-5, 7, 9, 11-12 en 15). Gelet op de macht die u deze organisatie toeschrijft, gaat het tegen alle logica in dat u niet meteen stappen zou hebben ondernomen om zichzelf in veiligheid te brengen, des te meer omdat u zegt dat AAH uw telefoonnummer via uw werk had bemachtigd en dat het leger ook uw adres kende. Op deze manier is het niet onwaarschijnlijk dat AAH gemakkelijk uw verblijfplaats zou te weten komen. Het is in deze context dan ook merkwaardig dat u zo lang zou hebben gewacht om van woonplaats te veranderen (CGVS 1, p. 10 + CGVS 2, p. 4, 8-9 en 14). U verklaart uiteindelijk wel verhuisd te zijn, vanaf een maand voor uw vertrek uit uw land, meer bepaald naar uw schoonzus in Al Taji (CGVS 1 p. 4 + CGVS 2 p. 4, 8, 9, 14). Hierbij valt het meteen op dat u precies naar Taji trok, de plaats waar uw legerbasis gevestigd was (en van waar u toch net gevlucht was) en waar bijgevolg ook de door u gevreesde militie AAH u zou kunnen vinden gezien de nauwe samenwerking die AAH heeft met het leger – te meer als u verklaart wel schrik te hebben van uw eenheid [die dus in Taji gestationeerd was] omdat ze u persoonlijk kennen (CGVS 2 p. 8). Het gaat dan ook aan alle logica voorbij dat u net Taji zou uitkiezen om zichzelf in veiligheid te brengen. Nog merkwaardiger wordt het als u verklaart dat u na uw verhuis naar Taji nog in alle openbaarheid door de stad zou zijn getrokken om uw documenten te vernieuwen (zie onder) en dat u uw vrouw nog elke dag naar haar werk in Bagdad bracht (CGVS 2, p. 8). Dergelijk gedrag ondergraaft de geloofwaardigheid van uw problemen met het leger en milities op fundamentele wijze, zeker als volgens de informatie beschikbaar op het CGVS, waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat vele van de checkpoints in Bagdad gerund worden door zowel het leger als de militie AAH, waarbij er een concentratie van dergelijke checkpoints bestaat in het westelijke gedeelte van Bagdad, waaronder de wijk Al Taji. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat u zich onder deze omstandigheden zomaar zou blijven verplaatsen in de stad, als AAH u reeds meermaals bedreigd zou hebben. Indien u werkelijk zou vrezen voor uw leven omwille van AAH en u in het openbaar effectief schrik had om opgepakt te worden aan (militaire) checkpoints zoals u verklaart (CGVS 2 p. 8), kan redelijkerwijs van u worden verwacht dat u alles in het werk zou stellen om uit het vizier van deze organisaties te blijven. Dit is in casu niet het geval.

Gelet op bovenstaande anomalieën, concludeert het CGVS dat u niet heeft kunnen overtuigen dat u in het voorjaar 2015 daadwerkelijk werd opgedragen te gaan vechten aan het front in Ramadi, ondanks uw medische situatie, en u vanwege uw weigering hierop een aantal dagen werd opgesloten in uw legerkazerne en een stuk loon werd ingehouden. Bijgevolg kan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat deze gebeurtenissen de aanleiding zouden vormen om na uw ziekteverlof, dat liep van 21 tot 28 april 2015, niet meer naar uw werk in het leger terug te keren. De foto's die u neerlegt en het legerdocument waarop staat dat u niet bent teruggekeerd uit verlof (documenten 22-23) kunnen niets aan deze beoordeling wijzigen. De foto's waarop u bent te zien in legeruitrusting kunnen immers eender waar en wanneer genomen zijn, en tonen dus niet ontegensprekelijk aan dat deze precies zouden genomen zijn in Ramadi toen u daar in het voorjaar 2015 verplicht zou moeten gaan vechten zijn zoals u beweert (CGVS 1 p. 7-8). Het legerdocument komt zo meteen hieronder aan bod (zie onder).

Ten tweede kan over uw loutere afwezigheid van uw werk sinds 28 april 2015 het volgende gezegd worden. Het document dat u neerlegt (document 22) vermeldt wel dat uw oversten in het leger op 20 juni 2015 officieel vaststelden dat u niet was teruggekeerd uit uw verlof, dat dit een overtreding van het militaire strafrecht behelst en dat het onderzoek hieromtrent wordt overgedragen aan de daartoe bevoegde gerechtelijke instanties; nergens echter wordt uit dit document duidelijk dat u niet naar het leger was teruggekeerd omwille van de door u aangehaalde redenen (i.c. weigering om verplicht te gaan strijden in Ramadi tegen IS). Bovendien, aangezien hierboven werd aangetoond dat deze door u aangehaalde redenen ongeloofwaardig zijn (zie boven), kan ook het causaal verband tussen deze redenen en uw afwezigheid op uw werk niet weerhouden worden.

Wat betreft het feit op zich dat u niet meer naar uw werk bent teruggekeerd, wijst het CGVS er op dat internationale bescherming omwille van desertie slechts kan worden toegekend omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. Welnu, in casu dient te worden vastgesteld dat u geen overtuigende elementen heeft aangehaald waaruit kan blijken dat u omwille van één van deze redenen nood heeft aan internationale bescherming. Doorheen uw gehoren uit u meermaals uw afkeer voor vechten en oorlogen, omdat u enkel administratief bediende bent en niet op huizen wil schieten aangezien er dan onschuldige slachtoffers (kunnen) vallen (CGVS 1 p. 8, 12

+ CGVS 2 p. 8-9, 10, 12). Uw argumenten op dit vlak kunnen echter niet weerhouden worden. Immers, dat u naar voren brengt dat u bent toegetreden tot het Iraakse leger als administratief medewerker maar dat u nooit had verwacht dat het zou gebeuren dat u misschien zou moeten gaan strijden, houdt geen steek (CGVS 2, p. 7). U was destijds in 2007 zelf vrijwillig tot het leger toegetreden (waarbij u aan het begin een militaire basis- en schietopleiding kreeg; die u blijkbaar zonder scrupules volgde) (CGVS 1, p. 3-4, 6), zodat er meteen grote kanttekeningen kunnen geplaatst worden bij de principiële bezwaren die u aanhaalt. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Irak heden geen dienstplicht kent en het Iraakse leger samengesteld is uit personen die vrijwillig in dienst getreden zijn omdat zij een carrière als beroepsmilitair ambiëren. Aangezien u, op het ogenblik dat u vrijwillig in dienst trad, wist (of behoorde te weten) dat er een reële kans bestond dat u ook daadwerkelijk zou ingezet worden in een gewapend conflict (zelfs al was u naar eigen zeggen in het leger gegaan om administratief werk te doen, CGVS 1 p. 4, 6, 8), kan er redelijkerwijze van uit gegaan worden dat er in uw hoofde geen sprake is van ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren op grond van uw godsdienstige of andere diepgewortelde overtuiging die uw desertie voorschrijven. Er kan in deze dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Wat uw vrees betreft om bij een terugkeer naar Irak voor lange tijd in de gevangenis opgesloten te worden of zelfs veroordeeld te worden (CGVS 1, p. 8 + CGVS 2, p. 4, 11-12 en 15), merkt het CGVS vooreerst op dat uit het door u neergelegde document (zie boven) wel blijkt dat uw zaak werd doorgegeven aan de bevoegde gerechtelijke instanties, maar dat u van deze verdere procedure geen enkel begin van bewijs neerlegt ter staving van uw bewering dat deze Iraakse autoriteiten u ook daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen omdat u gedeserteerd bent. Hoe dan ook, strafvervolging omwille van desertie maakt in se geen vervolging uit in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag. Het komt iedere soevereine Staat immers toe de militaire dienst(plicht) op zijn grondgebied vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van desertie kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992 (heruitgave 2011), 167). Minstens moet er sprake zijn van onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat soldaten die niet naar hun dienst in het leger terugkeren na verlof (zoals in uw geval) in Irak bestraft kunnen worden op grond van artikel 33 van de Military Penal Code die in 2007 uitgevaardigd werd. Dit artikel voorziet in gevangenisstraffen die variëren van dertig dagen tot vier jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat desertie uit het Iraakse leger in de praktijk slechts uitzonderlijk, en doorgaans in combinatie met andere inbreuken op de militaire wetgeving, gerechtelijk vervolgd wordt. Daarenboven wordt desertie in de praktijk minder zwaar bestraft dan de Military Penal Code toestaat. Verschillende onafhankelijke en betrouwbare bronnen geven aan dat deserteurs die hun excuses aanbieden hooguit 30 dagen detentie riskeren. Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat artikel 35 van de militaire strafwet de doodstraf oplegt, maar deze straf wordt enkel opgelegd aan zij die in oorlogstijd deserteren om zich aan te sluiten bij de vijand, hetgeen in casu niet het geval is. Hoe dan ook, er zijn geen gevallen bekend van deserteurs die op basis van artikel 35 van de militaire strafwet ter dood veroordeeld zijn. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat desertie niet onevenredig of disproportioneel bestraft wordt door de Iraakse autoriteiten. Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Ter illustratie van bovenstaande analyse (nl. dat het weinig waarschijnlijk is dat de Iraakse overheid van zinnens is u daadwerkelijk te vervolgen voor uw afwezigheid in het leger) kan aangestipt worden dat u op 22 en 29 juni 2016, dus na het officieel vaststellen van uw afwezigheid in het leger op 20 juni 2016, van de Iraakse autoriteiten nog een identiteitskaart en nationaliteitskaart kreeg uitgereikt (CGVS 1 p. 5-6 + documenten 2-4) én dat u op 7 juli 2015 onder eigen identiteit, gebruik makend van uw internationaal paspoort, en op legale wijze uw land verliet via de luchthaven van Bagdad (CGVS 1 p. 9), hoewel u verklaart dat er voor u problemen zouden ontstaan eens er een onderzoek zou gestart zijn (wat sinds de datum van 20.06.2015 dus het geval zou zijn geweest) en dat ze u zouden oppakken waar u zich ook zou bevinden (CGVS 2 p. 9, 14-15). Indien de Iraakse autoriteiten effectief van plan waren u strafrechtelijk te vervolgen voor uw afwezigheid in het leger, is het maar weinig aannemelijk dat zij u eind juni 2015 nog probleemloos identiteitsdocumenten zouden uitreiken en begin juli 2015 nog zomaar uit het land zouden laten vertrekken. Hierbij kan meteen de vraag gesteld worden waarom u zich eind juni 2015, op een moment waarop u naar eigen zeggen zeker problemen kon ervaren met de overheidsinstanties van uw land, nog vrijwillig tot hen heeft gewend om (overbodige) documenten als een nieuwe identiteitskaart en nieuw nationaliteitsbewijs aan te vragen – u had immers al een

internationaal paspoort (sinds 5 maart 2015) waarmee u het land kon verlaten en u verklaart zelf dat een identiteitskaart niet nodig is om uit Irak te reizen (CGVS 1 p. 6). Hierop gewezen, verklaart u dat u deze documenten aanvraag 'voor het geval u niet meer zou terugkeren' (CGVS 2 p. 13). Dit is evenwel maar een povere verklaring voor de opgemerkte vaststelling.

Ten derde verklaarde u dat het vanzelfsprekend zou zijn dat u, in het geval u uw werk (in het leger) zou verlaten, lid zou moeten worden van 'een of andere partij'. Ook tijdens uw interview bij DVZ haalde u aan dat uw collega's zouden hebben gezegd dat u geen problemen zou hebben, moest u zich aansluiten bij de milities (CGVS 1 p. 6 + CGVS vragenlijst 9.12.2015 vraag 3.5). Als u later wordt gevraagd om deze stellingen te verduidelijken, antwoordt u naast de kwestie en slaagt u er niet in dit te onderbouwen; u herhaalt immers enkel dat u geen lid bent van 'een partij', dat u niets met hen te maken heeft en u zou weigeren om lid te worden van hen (CGVS 2, p. 12). Echter, uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat de volksmilities (al Hashd al Shaabi, waartoe ook AAH behoort) door een actief rekruteringsbeleid tal van jongeren kan overtuigen om op vrijwillige basis deel te nemen aan de gewapende strijd (tegen Islamitische Staat). Er wordt daarbij geen dwang uitgeoefend. De vrijwillige rekruten worden aangetrokken wegens het maatschappelijke prestige en de financiële voordelen die het lidmaatschap oplevert. De geraadpleegde bronnen zijn eensluidend in hun antwoord: er vindt geen gedwongen rekrutering plaats door de milities van al Hashd al Shaabi. Op deze manier blijkt uw vrees om verplicht te moeten deelnemen aan dergelijke milities op niets gebaseerd en kan louter op basis van uw verklaringen hieromtrent niet worden overgegaan tot de toekenning van een internationaal beschermingsstatuut.'"

Waar verzoekster in een aanvullende nota een kopie van een arrestatiebevel van 30 juni 2016 voorlegt dat door een gerechtsdeurwaarder op 24 oktober 2016 werd betekend, merkt de Raad op dat een kopie via het nodige knip- en plakwerk gemakkelijk zelf kan worden gefabriceerd. De Raad stelt ook vast dat de wettelijke basis waarop haar echtgenoot zijn beschuldiging steunt niet wordt gespecificeerd, aangezien er enkel wordt verwezen naar de artikelen 33, 62 en 79, zonder vermelding van de wet, terwijl dergelijke onvolkomenheden op een officieel document niet aannemelijk worden geacht. De Raad hecht bijgevolg geen bewijswaarde aan het voorgelegde document, te meer dergelijke documenten slechts een geloofwaardig asielrelaas kunnen ondersteunen, wat hier niet het geval is.

Waar verzoekster ingaat op de eigen problemen, merkt de Raad op dat zij zich beperkt tot het herhalen van de problemen die zij ondervond in Irak. Zij stelt bijkomend dat zij niet enkel verplicht werd om een niqab te dragen, maar ook om handschoenen te dragen. De verklaring dat zij ook handschoenen diende te dragen vindt echter geen steun in het administratief dossier. Verzoeksters toelichting dat zij zou worden vermoord door haar broer H. indien zij zich niet in traditionele kledij vertoonde, zodat zij haar zichtbare tatoeages zou hebben laten zien, klemmt met de verklaringen dat haar broer H. nooit een tatoeage heeft gezien. Verzoekster en haar echtgenoot hebben immers enkel elkaars naam op hun rug laten zetten in Irak en tegenover H. verklaard dat die zich niet diende te bemoeien met het feit of zij al dan niet een tatoeage hadden (D. CGVS-gehoorverslag, stuk 8, p. 11-12). De andere tatoeages heeft zij in Turkije laten plaatsen volgens haar verklaringen, waarbij de Raad slechts kan vaststellen dat het niet aannemelijk is dat zij gedurende de maand dat zij in Turkije verbleef, op de vlucht voor de voorgehouden problemen, zes bijkomende omvangrijke tatoeages heeft laten plaatsen. Ook de stelling dat zij geen klacht wou neerleggen bij de politie, laat niet toe de motieven van de bestreden beslissing op dit punt in een ander daglicht te stellen.

De Raad neemt dan ook de motivering van de bestreden beslissing, die pertinent is en steun vindt in het administratief dossier, over:

"U verklaart dat u uit uw land van herkomst Irak gevlucht bent omdat u problemen kende met uw stiefmoeder (ze kan u niet hebben omdat u haar eigen dochter niet bent) en uw halfbroer (hij vindt uw levensstijl te liberaal). Daarnaast verwijst u naar de elementen die uw man opwerpt, nl. zijn problemen met het leger en de milities die hij ondervond nadat hij weigerde te gaan vechten met het leger in Ramadi tegen IS. Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u het vluchtelingen- of het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden toegekend omwille van de volgende redenen.

Ten eerste blijkt uit uw verklaringen dat u aanvankelijk in de Share Felastin in Bagdad woonde met uw eigen, biologische familie, maar dat uw moeder overleed in november 2013 en uw vader zijn gezin op dat moment achterliet. Daarom ging u bij uw stiefmoeder intrekken waar ook uw (half)broer H. woonde; u bleef daar tot u in maart 2014 trouwde met M. A. M. en bij zijn familie introk in de wijk Al Qahira in Bagdad (CGVS p. 3-4, 8). Tijdens de paar maanden dat u bij uw stiefmoeder verbleef (november 2013-maart 2014), werd u evenwel slecht behandeld door haar: u moest vroeg opstaan, u moest opruimen, ze

riep op u en sloeg u zelfs. Ook uw halfbroer H. was streng voor u: hij wou dat u gepaste kledij zou dragen, meer specifiek moest u van hem een hoofddoek dragen omdat dat goed was voor de reputatie. Door hem werd u ook fysiek aangepakt. Zelfs nadat u getrouwd was wou hij niet dat u er een te liberale levensstijl op na zou houden; zo eiste hij van uw man dat hij u geen vrijheid zou geven en zei hij hem zelfs dat hij van u moest scheiden, en was hij niet opgezet met uw tatoeage met de naam van uw man op (CGVS p. 8-9, 10, 11-12).

Het Commissariaat-generaal beschouwt uw vrees ten aanzien van de familieleden met wie u samenwoonde tussen november 2013 en maart 2014 echter als ongegrond.

Om te beginnen kan er evenwel begrip opgebracht worden voor de penibele situatie waarin u zich moet hebben bevonden toen u bij hen woonde gedurende de bewuste paar maanden en de impact die deze periode op u moet hebben gehad, toch dient aangestipt dat de problemen die u eind 2013-begin 2014 ervoer met uw stieffamilie, van lokale aard zijn en het niveau van uw familie waar u destijds bij woonde, niet oversteeg. Het blijkt ook dat u sinds maart 2014 niet meer bij uw stiefmoeder en halfbroer woonde omdat u vanaf uw huwelijk bij de familie van uw man woonde – zodoende heeft u zich sindsdien kunnen onttrekken aan de directe invloedssfeer van deze bewuste personen. Meer nog, uit uw verklaringen blijkt dat u sinds uw huwelijk met M. het contact met H. verbroken heeft en dat het sindsdien beter ging (CGVS p. 8, 10, 11, 13). Uit uw verklaringen (en ook uit die van uw man zelf) blijkt ook dat uw man – bij wie u dus woonde sinds uw huwelijk in maart 2014 – u volledig steunt in uw keuze qua levensstijl, zoals bijvoorbeeld in uw voorliefde voor tatoeages (CGVS p. 12 + CGVS man 2 p. 15-16). Bovendien toonde uw man zich bereid om (fysiek) in te grijpen indien er toch nog problemen waren met H. (CGVS p. 10-11, 13). Op basis van deze vaststellingen blijkt dat uw zorgwekkende verblijf destijds bij uw stiefmoeder na verloop van tijd positief evolueerde naar een situatie die niet van die aard is dat ze een internationaal beschermingsstatuut zou rechtvaardigen.

Daarnaast verklaart u dat u, nadat u getrouwd was en dus weg was van uw stiefmoeder en halfbroer H., nog een aantal keer op bezoek ging naar uw andere broers of zussen, waar het gebeurde dat H. opnieuw problemen veroorzaakte en zich met uw persoonlijke leven bemoeide (CGVS p. 10-11, 13). Het is hierbij opmerkelijk dat u zich aldus nog naar plaatsen begaf (i.e. op bezoek bij andere broers en zussen) waar de kans reëel was dat u H. zou tegenkomen, terwijl u toch aangaf hem zo te vrezen. Deze vaststelling lijkt alvast niet compatibel met een gegronde vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade. In ieder geval blijkt dat u zich tijdens dergelijke familiebezoeken kon beroepen op de steun en zelfs fysieke interventies van uw man (zie boven).

Verder dient erop gewezen te worden dat uit uw verklaringen meermaals blijkt dat de problemen met uw stiefmoeder en halfbroer u er niet hadden toe aangezet om uw land te verlaten en internationale bescherming te zoeken, maar dat dé reden voor uw vertrek uit uw land in 2015 ligt in de problemen die uw man had omwille van zijn carrière in het leger (CGVS p. 2, 8, 16); problemen die door het CGVS evenwel onaannemelijk worden geacht (zie verder). Welnu, indien de genoemde problemen met uw familieleden indertijd u dermate hinderden in uw dagelijks leven en ervoor zorgden dat u geen normaal of menswaardig bestaan kon leiden in uw land van herkomst, kon toch redelijkerwijs van u verwacht worden dat u in het kader hiervan alles in het werk zou stellen om zich hieraan te onttrekken, i.c. in de vorm van het aanvragen van internationale bescherming. Dit blijkt in uw geval niet zo; u bleef daarentegen immers in uw land tot andere feiten (i.e. de problemen van uw man, los van uw problemen met uw familie) u noopten tot een vertrek uit uw land. Dergelijke houding relateert uw vrees ten opzichte van uw familie op ernstige wijze.

In het kader van deze door u aangehaalde problemen met uw familie, verklaart u dat u een aantal zelfmoordpogingen heeft ondernomen in Irak: één keer voor uw huwelijk wegens de vernederingen door uw stiefmoeder en halfbroer H. en twee keer tijdens uw huwelijk omdat u en uw man geen kinderen konden krijgen (CGVS p. 8, 9, 12-13). In deze context legt u ook een aantal Belgische medisch-psychologische attesten neer waarin staat dat u psychologisch begeleid wordt en zichzelf verminkt heeft, en dat u het onder andere heeft over het verlies van uw naasten (uw moeder overleed in 2013, zie boven) en een niet-inge vulde kindervens (documenten 25-26-27). Hoewel het nodige begrip kan worden opgebracht voor de (emotionele) impact die u ondervond/ondervindt wegens de door u aangehaalde en de in de attesten vermelde elementen, zijn deze niet van die aard dat ze een fundamenteel ander zicht zouden werpen op de hierboven beschreven analyse in verband met uw vrees voor uw familie.

Ten tweede haalt u de algemene situatie in Irak aan voor mensen die zoals u, tatoeages hebben of in een kapsalon werken: u verklaart dat het in uw land onmogelijk is om een (kap)salon te openen omdat de milities dat niet toelaten; ook tatoeages zouden religieus verboden zijn (CGVS p. 3, 13-14, 15). Welnu, uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat kapsalons en beauty centers in Bagdad de laatste tijd weer open zijn na een aantal moeilijke jaren na 2003 (het jaar waarin het Saddam-regime viel) – ook meer en meer vrouwen frequenteren deze zaken ondanks een aantal algemene religieuze restricties die gelden in de

Irakese maatschappij. Vrouwen openen soms zelf hun zaak en er worden schoonheidswedstijden gehouden. In verband met tatoeages blijkt uit de informatie dat ook deze business aan een revival bezig is, waarbij evenwel omzichtigheid geboden is bij de soort afbeelding en de plaats op het lichaam waar de tatoeage wordt gezet. Hierop gelet is het dan ook niet onredelijk te stellen dat u eventuele problemen wegens uw tatoeages kan vermijden door ze te bedekken en uw kledingstijl aan te passen aan de gangbare sociale normen van uw land van herkomst (uit de door u neergelegde foto's blijkt alvast dat uw tatoeages zich op nietzichtbare plaatsen op uw lichaam bevinden). In ieder geval, het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade wegens het feit dat u als kapster wil werken of dat u tatoeages heeft, volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees gegrond of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en u dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Deze vrees moet gegrond, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. In deze context kan bovendien opgemerkt worden dat u de laatste tijd voor uw vertrek uit uw land (zomer 2015) nog gewoon ging werken in een kapsalon in Bagdad (CGVS p. 3 + CGVS man 2 p. 8)."

Ook aangaande de motivering betreffende de voorgelegde documenten, laat verzoeksters betoog in het verzoekschrift niet toe om deze te weerleggen. Deze motivering, die pertinent is en steun vindt in het administratief dossier, wordt overgenomen:

"De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. Uw identiteitskaart en uw nationaliteitsbewijs bevatten immers louter persoonsgegevens. De Belgische medische en psychologische attesten en de foto's van uw tatoeages en letsels op uw lichaam werden reeds eerder besproken (zie boven)."

Waar verzoekster in een aanvullende nota een kopie van een verstotingsbrief van 12 augustus 2016 voorlegt, merkt de Raad op dat een kopie via het nodige knip- en plakwerk gemakkelijk zelf kan worden gefabriceerd. De Raad stelt ook vast dat de brief een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont, nu deze wordt bijgebracht na de kennisgeving van de bestreden beslissing. De Raad hecht bijgevolg geen bewijswaarde aan het voorgelegde document. Het andere document dat bij de aanvullende nota werd gevoegd, ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas nog meer. In dit document stelt verzoekster dat zij in het verleden als computerwerkster bij een krant zou hebben gewerkt, terwijl dit nergens een weerslag vindt in de stukken van het administratief dossier. Zij verklaarde dat zij enkel wat als kapster in een salon zou hebben gewerkt in 2009 en in juni 2015 (D. DVZ-verklaring, stuk 15, p. 5; D. CGVS-gehoorverslag, stuk 8, p. 3). Ook wordt vermeld dat haar echtgenoot aan het front zat in "Fellouja", terwijl uit bovenstaande bespreking reeds blijkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de verklaring dat hij ooit een keer werd gedwongen om te gaan vechten in "Ramadi". Ook het verblijf bij haar familie, terwijl haar echtgenoot aan het front zat, vindt geen steun in het administratief dossier. Gelet op deze vaststellingen, kan geen enkele bewijswaarde worden verleend aan de in de aanvullende nota gevoegde stukken.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van het voordeel van de twijfel zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster toont gelet op het voorgaande niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 14, nr. 1, 10 en 11) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende

gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet verwijst verzoekster naar de situatie in Bagdad, zoals deze naar voor komt in de door hen en door de Commissaris-generaal bijgebrachte landeninformatie en stukken.

Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar verzoekers leven (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze personen in deze regio, of de route daarheen, een risico lopen in de zin van voormeld artikel 48/4, § 2, c) (zie *“Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis”* van EASO van december 2014, nr. 1.8).

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door verweerder kan niet worden afgeleid dat zich in Bagdad, hoewel de veiligheidssituatie er complex, problematisch en ernstig is, militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden (*“IDP’s”*) op te vangen en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten.

Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk.

De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeksters betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekster vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP